

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J. J.**, bývajúceho v D., v dovolacom konaní zastúpeného Mgr. A. L., advokátkou so sídlom vo V., proti žalovanému **Krajskému súdu v Banskej Bystrici**, so sídlom v Banskej Bystrici, Komenského 12, **o náhradu škody z nezákonného rozhodnutia**, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 12 C 63/2008, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. januára 2010 sp. zn. 12 Co 346/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom z 8. septembra 2009 č. k. 12 C 63/2008-131 zamietol návrh, ktorým sa žalobca domáhal, aby bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť mu náhradu škody vo výške 2 000 000,-- Sk. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vec treba posúdiť podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len zákon č. 58/1969 Zb.), nakoľko údajne nezákonný rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43 Cbo 12/2003 bol vyhlásený dňa 5. marca 2003. Z výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nie sú splnené zákonné podmienky zodpovednosti za škodu v zmysle uvedeného zákona. Zo žaloby, ako bola žalobcom predložená totiž zistil, že žalobca označil na strane žalovaného subjekt, ktorý za škodu podľa tohto zákona nezodpovedá a že žalobca nepodal žiadosť ústrednému orgánu štátu o predbežné prerokovanie nároku o náhradu škody. V danom prípade nie sú splnené ani zákonné predpoklady zodpovednosti za škodu podľa

všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka upravujúcich náhradu škody (§ 420 a nasl. OZ). Žalobu považoval preto v celom rozsahu za nedôvodnú.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie žalobcu rozsudkom z 28. januára 2010 sp. zn. 12 Co 346/2009 rozsudok okresného súdu potvrdil a rozhodol o trovách odvolacieho konania. V úvode odôvodnenia rozhodnutia skonštatoval, že Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 10. decembra 2009 sp. zn. 3 Nc 30/2009 nevyhlásil sudcov Krajského súdu v Banskej Bystrici, vrátane sudcov senátu 12 Co, z prejednávania a rozhodovania tohto prípadu. Vo veci samej dospel k záveru, že okresný súd vyčerpávajúcim spôsobom zistil skutkový stav a vyvodil z neho aj zodpovedajúci právny záver. V súvislosti s odvolacou námietkou spočívajúcou v tom, že okresný súd zaťažil konanie vadou uvedenou v § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. uviedol, že okresný súd konal v neprítomnosti žalobcu a jeho právnej zástupkyne v súlade s procesnými predpismi. Žalobca, ani jeho právna zástupkyňa, hoci na termín pojednávania boli obaja riadne predvolaní, sa totiž na pojednávanie nedostavili, svoju neúčast' neospravedlnili a ani o odročenie pojednávania nepožiadali. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania odôvodnil tým, že žalovaný nepodal návrh na priznanie náhrady trov.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal včas dovolanie žalobca, ktoré doplnila podaním jeho súdom ustanovená právna zástupkyňa. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil tým, že súdy mu nesprávnym postupom odňali možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Okresnému súdu vytýkal, že vec prejednal v jeho neprítomnosti a v neprítomnosti jeho zástupkyne, hoci právna zástupkyňa oznámila telefaxom, že v deň pojednávania absolvovala so svojou maloletou dcérou súrne vyšetrenie u lekára. Neskôr aj písomne svoju neúčast' ospravedlnila a zároveň oznámila súdu, že žalobca sa v tento deň zúčastnil odborného vyšetrenia. Tieto podania súd prvého stupňa nebral vôbec do úvahy. Ďalej namietal, že nerealizovaním jeho výsluchu nemohol v rámci súdneho konania preukázať opodstatnenosť svojho nároku. Dovolanie odôvodnil aj tým, že napadnuté rozhodnutie vychádza z takého skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní a že rozhodnutie súdu spočíva na nesprávanom právnom posúdení predmetnej veci.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že navrhuje dovolanie žalobcu zamietnuť. Považoval napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu za vecne správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas oprávnená osoba (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.). Dovolanie prejednal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci žalobca napadol dovolaním rozsudok odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (§ 219 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 ods. 2 a ods. 3 O.s.p.

Rozhodnutiu odvolacieho súdu nepredchádzalo rozhodnutie dovolacieho súdu obsahujúce právny názor v tejto veci. Preto dovolanie podľa § 238 ods. 2 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejedná sa ani o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani nešlo o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie nie je preto prípustné ani podľa § 238 ods. 3 O.s.p.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne

rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom). Osobitne sa zaoberal námietkou dovolateľa, že prvostupňový súd nebral vôbec do úvahy ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní dňa 8. septembra 2009, na ktorom bola predmetná vec prejednaná a že nevykonaním jeho výsluchu mu znemožnil preukázať v rámci súdneho konania opodstatnenosť nároku, čím mu odňal možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je taký vadný postup súdu v občianskom súdom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho procesných práv. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom a týmto postupom odňal účastníkovi konania procesné práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Takýmto procesným právom účastníka je napr. byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali, a pod.

Pokiaľ žalobca namietal, že okresný súd nesprávne vec prejednal v jeho neprítomnosti a v neprítomnosti jeho zástupkyne, hoci právna zástupkyňa ospravedlnila ich neúčast' telefaxovým podaním, ktoré neskôr písomne doplnila, treba uviesť, že v spise sa žiadny záznam o uvedenej telefaxovej správe a ani písomné ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní konanom dňa 8. septembra 2009, nenachádza. Ako to vyplýva zo zápisnice o predmetnom pojednávaní (č.l. 127 a nasl.), po jeho začiatku bolo prerušené za účelom zistenia, či sa žalobca, alebo jeho právna zástupkyňa z účasti na pojednávaní neospravedlnili telefonicky alebo prostredníctvom telefaxu. V zápisnici sa konštatuje, že bolo zistené, „že žiadne ospravedlnenie žiadnou formou nedošlo“. Navyše, právna zástupkyňa žalobcu ani v odvolaní tieto tvrdenia na zdôvodnenie existencie vady v zmysle § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., neuviedla. Žalobca preto neopodstatnene namietal, že prvostupňový súd nebral vôbec do úvahy ospravedlnenie jeho neúčasti a neúčasti jeho zástupkyne na pojednávaní dňa 8. septembra 2009, čím mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom.

K tvrdeniu dovolateľa, že nevykonaním jeho výsluchu mu súdy nižších stupňov znemožnili preukázať v rámci súdneho konania opodstatnenosť jeho nároku, dovolací súd uvádza, že Najvyšší súd Slovenskej republiky už v svojom skoršom rozhodnutí sp. zn. 2 Cdo 96/1999 uverejnenom v časopise Zo súdnej praxe pod č. 26/2000 dospel k názoru, že výsluch účastníka konania je iba jedným z dôkazných prostriedkov a že nevykonanie dôkazu výsluchom účastníka konania nie je postupom, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku, ak súd uváži, že vykonanie tohto dôkazu nie je na ujmu riadneho zistenia skutkového stavu. V danom prípade súdy nižšieho stupňa preto nepochybili, ak majú za to, že skutkový stav zistený z vykonaných dôkazov postačuje na rozhodnutie vo veci samej, žalobcu v konaní nevypočuli.

Pokiaľ dovolateľ namietal, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z takého skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. že odvolací súd nesprávne právne vec posúdil, treba uviesť, že uvedené námietky nespôsobujú existenciu vady v zmysle § 237 O.s.p. Námietky účastníka konania, ktorými vytyka súdu existenciu tzv. inej vady a omyl pri aplikácii práva, treba považovať za dovolacie dôvody podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a c) O.s.p., ktoré však sami o sebe prípustnosť dovolania nezakladajú. Skutočnosť, že by konanie bolo postihnuté tzv. inou vadou, resp. že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania za predpokladu, ak je toto prípustné, nie však dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že dovolanie žalobcu smerovalo proti takému rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému prípustné nie je (§ 238 ods. 2 a 3 O.s.p.) a keďže neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O.s.p.) bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

Dovolací súd nepriznal úspešnému žalovanému náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. januára 2011

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová